

Роберт Смітсон представив есе “A Sedimentation of the Mind: Earth Projects” (укр. «Випадання розуму в осад: Земляні проекти»), яке стало потужним поштовхом до розвитку ленд-арту як виду мистецтва (1968 р.), створив “Earthworks” у “Dwan Gallery, New York, N.Y.”, роботи в експозиції якої кидали виклик традиційним уявленням про виставки, про традиційне розуміння мистецтв, не зображаючи пейзаж, а використовуючи його. Це мистецтво не стільки було пов’язане з ландшафтом, скільки включало його в себе. Відбулося зрушення в авангардному уявленні про ландшафт і відносини з ним, що «відкрило новий простір», і цим розширило способи документування погляду на художнє та його концептуалізацію (1960–70-ті рр.).

Поширення публік-арту стимулювало художників використовувати міський пейзаж як платформу з метою обміну ідеями та концепціями про довкілля з ширшою аудиторією. Багато художників в енвайронменті зараз хочуть не просто залучити глядачів для своїх робіт, а й розповісти публіці про значення та цілі свого мистецтва.

Алан Сонфіст представив ключову ідею енвайронменту як повернення природи до міського середовища “Time Landscape”, запропонованого як «пейзажний твір» в Нью-Йорку в 1965 р. про «стадії росту» «у нижньому Мангеттені на північно-східному куті La Guardia Place і West Houston Street».

На перший план в енвайронменті виходить зв’язок художника з природою та використання природних матеріалів. Ця концепція тісно пов’язана з ленд-артом і сферою екологічного мистецтва, що розвивається. Художники в енвайронменті часто використовують ідеї з науки та філософії, що робить сферу міждисциплінарною. Ця практика вміщує традиційні медіа, нові медіа та найважливіші суспільні форми виробництва. Роботи включають повний спектр ландшафтних/екологічних умов — від сільських до приміських та міських. Нерідко модне поняття «енвайронмент» пов’язується з екологічною проблематикою, але не обмежується лише нею.

Отже, енвайронмент концентрує фокус уваги більше не на формальних проблемах, а, швидше, на глибших зв’язках систем, процесів та явищ із соціокультурною проблематикою, пропонуючи переосмислити ленд-арт та предметно-орієнтоване мистецтво. Енвайронмент, тяжіючи до комплексних соціальних підходів, інтерпретованих як етичні, останніми роками на перший план виводить нове розуміння мистецтва, у якому панують, з одного боку, соціальні й культурні аспекти, з іншого, — роздуми про людську залученість у світ природи. Енвайронмент створюється з урахуванням ширшого впливу твору та його сприйняття стосовно довкілля, доступного для огляду ландшафту, іншими словами, як усвідомлене та цілеспрямоване залучення глядача до артпростору, маючи на меті вможливити пережити сильні емоційне враження і відчуття реальності подій, що відбуваються.

О. Любченко, П. Кучин, В. Кучина

ТЕАТРАЛЬНА ТА КІНОШКОЛА ІНГМАРА БЕРГМАНА

О. Lyubchenko, P. Kuchin, V. Kuchina

INGMAR BERGMAN THEATRE AND FILM SCHOOL

Інгмар Бергман народився 14 липня 1918 р. в м. Упсала, Швеція. Один з найвизначніших кінорежисерів і сценаристів ХХ ст., який став відомим завдяки своїм філософським і психологічним фільмам, що досліджують питання життя та

смерті, віри, кохання й людської самотності. Родина Інґмара Берґмана складалась з батька священника Еріка Берґмана, мати медсестри Карін Берґман, старшого брата Даґа та молодшої сестри Марґарет. Інґмар виріс у релігійно-консервативному середовищі, що викликало в нього певні конфлікти в молоді роки. Значний вплив на теми майбутніх робіт Берґмана, а особливо на питання віри та сумнівів справив батько, який був суворим лютеранським пастором.

Інтерес до театру та кіно виявився в Інґмара ще в дитинстві. Коли йому було дев'ять років, братові подарували на Різдво «чарівний ліхтар» — поширений на той час простий проєкційний апарат із газовою лампою як джерело світла. Інґмар запропонував Даґу в обмін на свою колекцію олов'яних солдатиків і приступив до дослідів. Чарівний ліхтар дозволяв проєктувати нерухомі зображення зі скляних пластин та невеликі фільми зі з'єднаної в кільце 35-мм плівки. Берґман використовував бокс-камеру для створення псевдофільмів із кількох кадрів, але у відрізках плівки зі змитою емульсією дядько Карл допомагав створювати йому власні мультфільми.

Після закінчення гімназії Інґмар Берґман вступив до Стокгольмського університету, де вивчав літературу і мистецтво. Під час навчання захопився театром і кінематографом, що стало його життєвим покликанням.

Професійно працювати в кіно Берґман почав у 1941 р., редагуючи сценарії. Однак невдовзі він написав власний сценарій під назвою «Цькування», який був екранізований у 1944 р. Пізніше Берґман почав знімати власні фільми. Світове визнання здобули його режисерські роботи 1950-х і 1960-х рр. «Сунична галявина», «Сьома печатка», «Посмішки літньої ночі», «Мовчання», «Персона» — ці фільми принесли Інґмару Берґману популярність і повагу професії. Видатний режисер продовжував активно працювати в кіно і наступні десятиліття, причому майже для всіх своїх картин сценарії писав сам.

Основні принципи театральної школи Інґмара Берґмана:

1. Психологічна глибина та інтимність.

Один з ключових аспектів стилю Берґмана — його глибокий психологізм. У театрі він надавав особливого значення детальному опрацюванню емоційних станів персонажів, що дозволяло акторам занурюватися в складні психологічні ситуації. Його сцени часто нагадували мікрокосм людських взаємин, де кожен жест, погляд або мовчання були важливими для розкриття внутрішнього світу героїв.

2. Робота з акторами.

Берґман уважав роботу з акторами однією з найважливіших складових своєї режисерської діяльності. Він часто працював з одним і тим самим акторським складом, що дозволяло йому розвивати глибокі професійні стосунки та досягати високої акторської майстерності. Берґман розвивав метод глибокого занурення в роль і вимагав від акторів повної самовіддачі.

3. Символізм та мінімалізм.

Берґман часто використовував мінімалістичні сценографічні рішення. Його постановки рідко включали складні декорації — натомість увага зосереджувалась на акторах, їхніх обличчях, рухах і діалогах. Він вірив, що театральний простір повинен підсилювати акторську гру, а не відволікати від неї. Символізм (освітлення або певні предмети на сцені) допомагав передавати глибші теми, такі як життя, смерть, віра, самотність і пошуки сенсу.

4. Експериментальні постановки.

У театральній школі Бергмана відчувається його захоплення експериментами з драматургією та режисурою. Він ставив як класичні п'єси, так і сучасні роботи, завжди підлаштовуючи їх під свій унікальний стиль. Бергман не боявся використовувати нові форми, скорочувати або змінювати класичні тексти, аби донести свої філософські ідеї. Його театральні роботи нерідко викликали дискусії серед критиків і глядачів через їхню новаторську природу.

5. Театр як простір рефлексії.

Як і у фільмах, у театральних постановках Бергмана часто порушувались важливі екзистенційні питання про віру, людську природу та взаємини. Театр для Бергмана був місцем рефлексії, де він міг досліджувати складні моральні дилеми та внутрішні конфлікти людей.

Отже, театральна школа Інгмара Бергмана, основана на мінімалізмі, психологічній глибині та символізмі, стала невід'ємною частиною світового театального мистецтва, залишивши багатий спадок для майбутніх поколінь режисерів і акторів. Беручи театральну школу акторської професії, можна відзначити, що специфічна школа Інгмара Бергмана базувалась на таких постулатах, як: природа відчуття голосів світу та своєрідний спосіб мислення акторів, зосереджений на глибині реального існування і минулого, а можливо навіть і невідомого.

Є. Заріцька-Лінькова

ОРГАНІЗАЦІЯ БЛАГОДІЙНИХ АУКЦІОНІВ ПІД ЧАС ВІЙНИ В УКРАЇНІ

E. Zaritska-Linkova

ORGANIZATION OF CHARITY AUCTIONS DURING THE WAR IN UKRAINE

Організація благодійного аукціону під час війни в Україні, з авторської точки зору, надзвичайно актуальна в наш час, адже благодійні аукціони є невід'ємною частиною наших реалій. Благодійна імпреза допомагає народу триматися разом та спільними силами долати ворога, просуваючи й наближаючи країну до перемоги. Водночас, з психологічної точки зору, аукціони з притаманним їм захоплюючим процесом вигравання лотів, що зосереджує на собі увагу учасників, є конструктивним засобом відволіктися від сьогоденних новин, які нерідко дійсно лякають глядацьку аудиторію. Слід зазначити, що з початку повномасштабного вторгнення Росії на територію України відчутно зросла кількість благодійних аукціонів на підтримку ЗСУ, госпіталів, людей, що постраждали під час війни.

Проаналізувавши інтернет-ресурси, визначено, що найбільш актуальними є благодійні аукціони формату онлайн. Цей формат дозволяє дистанційно брати участь в аукціонах та в безпечних умовах допомагати країні. Щодо основних онлайн-платформ благодійних аукціонів, то найпопулярнішими є: "Smart.Tender", "Prozorro.Sale", «Лоти Проти».

В організації онлайн-благодійних аукціонів слід означити декілька основних етапів: підготовка лотів, реклама аукціону, визначення мети аукціону, отримання зворотного зв'язку.

Для детального розбору процесу організації онлайн-аукціону автором було проведено інтерв'ю з Алісою Балановською, дівчиною, яка на першому році війни створила власний благодійний аукціон м'яких іграшок ручної роботи, та власними